

КНИЖКА ЧЕТВЪРТА

ЯНУАРИЙ 1934 Г.

ГОДИНА XXIX

ЛЪЖЛИВО СЛЪНЦЕ

Бъла свила се разстила
По земята,
Надъ нея се изяснили
Небесата.

Слънце зимно се засмъло
Отъ високо,
Позлатило снѣга бѣли
На широко.

На стрѣхата се припече
Врабче сиво,
Видѣ небе, видѣ слънце,
Викна живо:

— Погледнете, хей другари,
Какво става,
Пролѣтъ чудна, пролѣтъ топла
Наближава.

— Хей Врабецо, хей лъжецо,
Не лъжи ни, —
Завикаха врабци свити
Задъ комини.

Слънчицето, мартенското
Кога пекне,
На души ни чакъ тогава
Ще олекне.

Елинъ Пелинъ